

Erin Doom

# De tranenmaker



A.W. Bruna Uitgevers

# Proloog

In de Grave hadden we heel veel verhalen.

Gefluisterde vertellingen, sprookjes voor het slapengaan... Legenden op het puntje van je tong, bij het schijnsel van een kaars. Het bekendste verhaal was dat van de tranenmaker.

Het ging over een verre, afgelegen plek...

Een wereld waar niemand kon huilen en waar de mensen leefden met een lege ziel, ontdaan van emoties. Maar voor iedereen verborgen, in zijn immense eenzaamheid, was daar een mannetje dat in schaduwen gehuld was. Een eenzellige, bleke, kromgebogen ambachtsman die uit zijn glasheldere ogen tranen van kristal kon vervaardigen.

Naar hem gingen de mensen toe met de vraag om te mogen huilen, om een flinterdun sentiment te mogen ervaren; want in tranen gaat de liefde schuil, net als het allermeelevendste afscheid. Het zijn de intiemste verlengstukken van de ziel, die ons, meer dan blijdschap of geluk, echt het gevoel geven mens te zijn.

En de ambachtsman deed wat ze vroegen...

Hij stopte zijn tranen en alles wat daarin zat in de ogen van de mensen, en kijk eens wat ze huilden: het waren boosheid, wanhoop, verdriet en angst.

Het waren hartverscheurende passies, desillusie en tranen, tranen en nog eens tranen: de ambachtsman creëerde een pure wereld, die hij kleurde met de meest intieme, uitgesproken gevoelens.

'Denk erom: je kunt niet liegen tegen de tranenmaker,' zeiden ze na afloop van het verhaal tegen ons.

Dat vertelden ze ons om ons te leren dat ieder kind lief kan zijn; dat je lief *moet* zijn, omdat niemand slecht geboren wordt. Dat zit niet in onze aard.

Maar voor mij...

Voor mij was het niet zo.

Voor mij was het niet zomaar een legende.

Hij was niet in schaduwen gehuld. Het was geen bleek, kromgebogen mannetje met glasheldere ogen.

Nee.

Ik kende de tranenmaker.

## Een nieuw huis

*Gehuld in verdriet bleef zij het  
mooiste en stralendste van de hele wereld.*

‘Ze willen je adopteren.’

Ik had nooit van mijn leven gedacht dat ik die woorden zou horen. Ik had er als kind zo hevig naar verlangd dat ik een ogenblik twijfelde of ik niet in slaap was gevallen en droomde. Alweer.

Maar dit was niet de stem van mijn dromen. Het was de ruwe toon van mevrouw Fridge, doorspekt met dat vleugje afkeuring dat ze ons nooit bespaarde.

‘Mij?’ vroeg ik met een ongelovig stemmetje.

Ze keek me aan met een samengeperste bovenlip. ‘Jou.’

‘Weet u dat zeker?’ Ze klemde haar pen tussen haar mollige vingers en door haar blik trok ik meteen mijn schouders naar achteren.

‘Ben je doof?’ snauwde ze geërgerd. ‘Of denk je soms dat ik dat ben? Zitten je oren misschien dicht door de frisse buitenlucht?’

Snel schudde ik mijn hoofd, mijn ogen groot van verbazing.

Het was onmogelijk. Het kon niet waar zijn.

Niemand wilde pubers. Niemand wilde de groten, nooit, onder geen beding... Dat was een vaststaand feit. Het was net zoiets als in het hondenasiel: iedereen wilde de puppy's, want die waren schattig, onschuldig, makkelijk af te richten; niemand wilde de honden die daar al hun hele leven zaten. Het was geen waarheid waar ik me zomaar bij neerlegde, want ik was onder dat dak opgegroeid.

Zolang je klein was, keken ze tenminste nog naar je. Maar naarmate je groter werd, wierpen ze je snel een zijdelingse blik toe en zette hun medeleven je voor altijd tussen die vier muren.

Maar nu... *Nu...*

‘Mevrouw Milligan wil even met je praten. Ze wacht beneden op je. Geef haar een rondleiding door het tehuis en zorg ervoor dat je het allemaal niet verpest. Hou je onnozele gedrag voor je, dan krijg je het met een beetje geluk misschien voor elkaar dat je weg mag.’

Het duizelde me.

Terwijl ik de trap afliep en mijn zondagse jurk langs mijn knieën voelde strijken, vroeg ik me nog steeds af of dit niet mijn zoveelste fantasie was.

Het was een droom. Onderaan de trap werd ik verwelkomd door een vriendelijk gezicht. Het hoorde bij een iets oudere vrouw die een overjas tussen haar armen klemde.

‘Hoi,’ begroette ze me met een glimlach, en ik merkte dat ze echt naar me keek, *in mijn ogen*, zoals me al heel lang niet meer gebeurd was.

‘Dag...’ wist ik met een ijl stemmetje uit te brengen.

Ze zei dat ze me daarvoor al had gezien, in de tuin, toen ze door het smeedijzeren hek was binnengekomen. Ze had me opgemerkt in het hoge gras en de lichtstralen die tussen de bomen door sijpelden.

‘Ik ben Anna,’ stelde ze zich voor toen we gingen wandelen.

Ze had een fluweelzachte stem die mild was geworden met de jaren en ik bleef haar met betoverde ogen aankijken; ik vroeg me af of een droom je kon treffen, zoals de bliksem, of dat je gehecht kon zijn aan iets wat je net gehoord hebt.

‘En jij? Hoe heet je?’

‘Nica,’ antwoordde ik, en ik probeerde de emotie die ik op dat moment voelde binnen te houden. ‘Ik heet Nica.’

Ze keek me nieuwsgierig aan en ik keek niet eens waar ik mijn voeten neerzette, zo graag wilde ik die blik beantwoorden.

‘Dat is echt een bijzondere naam. Die heb ik nog nooit eerder gehoord, weet je dat?’

‘Ja...’ Ik voelde dat mijn blik ontwijkend en bibberig werd door mijn verlegenheid. ‘Die hebben mijn ouders me gegeven. Ze... Nou ja, ze waren allebei biologe. Nica is de naam van een vlinder.’

Ik herinnerde me echt heel weinig van papa en mama. Heel vaag, alsof ik ze door een beslagen ruit zag. Als ik mijn ogen dichtdeed en stil bleef zitten, kon ik hun wazige gezichten van bovenaf naar me zien kijken.

Ik was vijf toen ze stierven.

Hun liefde was een van de weinige dingen die ik me herinnerde en wat ik wanhopig het allerergst had gemist.

‘Het is echt een heel sierlijke naam. *Nica...*’ Ze liet mijn naam op haar lippen rollen, bijna alsof ze de klank wilde proeven. ‘Nica,’ herhaalde ze beslist, waarna ze zachtjes knikte.

Ze keek me recht aan en ik voelde dat ik oplichtte. Mijn huid leek goud te worden onder haar ogen, alsof ik alleen maar kon stralen als mijn blik werd beantwoord: dat was niet niks, niet voor mij.

We brachten onze tijd door met een rondleiding door het tehuis. Ze vroeg of ik daar al lang was en ik antwoordde dat ik er praktisch was opgegroeid. Het was een mooie dag en we liepen een rondje door de tuin, langs de woekerende klimop.

‘Wat was je daarnet aan het doen... toen ik je zag?’ vroeg ze tijdens het kletsen door, en ze wees naar een verre hoek, tussen de bloemetjes van de wilde dophei.

Mijn ogen vlogen naar dat punt en ik wist niet waarom ik de drang voelde om mijn handen te verbergen.

‘Niet onnozel doen,’ had mevrouw Fridge me gewaarschuwd en die woorden flitsten nu door mijn hoofd.

‘Ik vind het fijn om buiten te zijn,’ zei ik langzaam. ‘Ik vind... de beesten die daar leven leuk.’

‘Zijn er hier dieren?’ vroeg ze een beetje naïef, maar dat kwam doordat ik het niet goed had uitgelegd en dat wist ik.

‘Van die hele kleintjes, ja...’ antwoordde ik vaag, en ik paste op dat ik niet op een krekel trapte. ‘Die we vaak niet eens zien...’

Ik bloosde een beetje toen mijn blik de hare kruiste, maar ze vroeg niet verder. We deelden een luchtige stilte, met slechts het geknerp van de kiezels en het ge-fluister van de kinderen die ons door het raam bespiedden.

Ze zei dat haar man elk moment kon komen. *Om me te leren kennen*, bedoelde ze, en ik voelde dat mijn hart me zo licht maakte dat ik wel had kunnen vliegen. Terwijl we terugliepen, vroeg ik me af of ik die gevoelens in een flesje kon stoppen om ze voor altijd te bewaren. Ze in mijn kussensloop te verstoppert en ze als parrelmoer te zien oplichten in het schemerdonker van de nacht.

Ik had me al heel lang niet zo gelukkig gevoeld.

‘Jin en Ross, niet rennen,’ zei ik speels toen de twee jongetjes tussen ons door liepen, waardoor de rok van mijn jurk bewoog. Ze lachten en liepen de trap op, waardoor de oude planken kraakten.

Toen mijn blik die van mevrouw Milligan weer kruiste, merkte ik dat ze me aan het observeren was. Ze keek afwisselend naar mijn irissen met iets wat bijna op... bewondering leek.

‘Je hebt echt heel mooie ogen, Nica,’ vertrouwde ze me even later plompverloren toe. ‘Weet je dat?’

De verlegenheid beet in mijn wangen en ik wist niet wat ik moest zeggen.

‘Dat heb je vast al heel vaak gehoord,’ fluisterde ze me discreet in, maar eerlijk gezegd had niemand in de Grave ooit zoiets tegen me gezegd.

De kleinere kinderen vroegen me altijd onschuldig of ik kleuren zag net zoals iedereen. Ze zeiden dat ik ‘ogen in de kleur van de hemel die huilt’ had, omdat ze opvallend lichtgrijs waren, gespikkeld, anders dan anders. Ik wist dat heel veel mensen ze raar vonden, maar niemand had me ooit bezworen dat ze mooi waren.

Door het compliment begonnen mijn vingers bijna onwaarneembaar te trillen.

‘Ik... Nee... Maar bedankt,’ stamelde ik verlegen, waardoor ze moest lachen. Stiekem kneep ik in de rug van mijn hand en verwelkomde die zachte pijn met oneindige vreugde.

Het was echt. Het was allemaal echt.

Die vrouw was daar echt.

*Een gezin*, voor mij... Een leven waardoor ik daarbuiten opnieuw kon beginnen, buiten de Grave...

Ik had altijd gedacht dat ik nog heel lang tussen die muren opgesloten zou

blijven. Nog twee jaar, tot ik negentien zou zijn: tot het tegendeel bewezen was, was dat de leeftijd waarop je wettelijk volwassen werd in de staat Alabama.

Maar nu niet meer, nu hoefde ik niet langer te wachten tot ik meerderjarig werd. Nee, ik hoefde niet langer te bidden dat iemand me hier zou komen weghalen...

‘Wat is dat?’ vroeg mevrouw Milligan opeens.

Ze hield haar gezicht omhoog en keek in vervoering om zich heen.

Op dat moment hoorde ik het ook. Een prachtige melodie. Daar, tussen de scheuren en de afgebladderde pleisterkalk, weerklonken de trillingen van diepe, harmonieuze tonen.

Engelachtige muziek verspreidde zich tussen de muren van de Grave, betoverend als een sirenenroep, en ik voelde mijn zenuwen onder mijn huid golven.

Mevrouw Milligan liep gefascineerd weg, op het geluid af, en ik kon haar alleen maar houterig volgen. Ze kwam bij de boog van een vertrek, onze woonkamer, en bleef staan.

Ze stond daar als behekst en keek naar de bron van dit onzichtbare wonder: de oude piano, die weliswaar afgedankt en een beetje ontstemd was, maar waar ondanks alles toch nog geluid uit kwam.

En vooral, meer dan wat dan ook, die handen... Die witte handen, met duidelijk zichtbare polsen, die vloeiend en behendig over het gebit van toetsen gleden.

‘Wie is...’ stamelde mevrouw Milligan na een ogenblik. ‘Wie is die jongen?’

Ik klemde mijn vingers tussen de plooiën van mijn jurk; ik aarzelde, en hij daar achterin hield op.

Zijn armen stopten langzaam; zijn schouders waren recht, beheerst, afgetekend tegen de muur.

Zonder haast, alsof hij dit al had voorzien, alsof hij het al wist, draaide hij zich om.

Daarbij zwiepte hij een aureool van dik haar naar achteren, zwart als kraaien-vleugels. Een bleek gezicht met een uitgesproken kaaklijn, en twee diepliggende ogen die donkerder waren dan kooltjes.

En ja hoor, die dodelijke fascinatie. De betoverende schoonheid van zijn ge-laatstrekken, met die witte lippen en die fijntjes gebeeldhouwde lijnen, zorgde ervoor dat mevrouw Milligan naast me geen woord meer kon uitbrengen.

Hij keek ons over zijn schouder heen aan, terwijl zijn lokken langs zijn hoge jukbeenderen vielen, en zijn stralende blik omlaaggericht was. En met een trilling wist ik zeker dat ik hem zag glimlachen.

‘Dat is Rigel.’

Ik had altijd het allerliefst een familie willen hebben. Ik had gebeden dat er daarbuiten iemand voor me zou zijn die me mee zou nemen, die me de kans zou geven die ik nooit had gehad.

Het was te mooi om waar te zijn.

Als ik eraan dacht, kon ik nog steeds niet geloven dat mijn droom uitkwam. *Of misschien... wilde ik wel niet dat hij uitkwam...*

‘Alles goed?’ vroeg mevrouw Milligan. Ze zat naast me op de achterbank.

‘Ja...’ dwong ik mezelf te zeggen, en ik deed mijn best om te glimlachen. ‘Alles... prima.’

Ik hield mijn vingers ineengeklemd in mijn schoot, maar dat merkte ze niet. Ze draaide zich weer om en wees af en toe uit het raampje om me iets te laten zien, terwijl het landschap aan ons voorbijtrok.

Maar ik luisterde amper naar haar. Langzaam richtte ik mijn blik op de weerspiegeling in het glas voor me. Naast de bestuurdersstoel, die bezet werd door meneer Milligan, streek een bos zwart haar langs de hoofdsteun.

*Hij keek zonder belangstelling naar buiten, met zijn elleboog tegen het portier en zijn slaap tegen de post geleund.*

‘Daarachter is de rivier,’ zei mevrouw Milligan, maar die zwarte ogen keken niet naar wat ze aanwees. Onder de donkere wimpers staarden de irissen wezenloos naar het landschap.

Toen, zomaar, alsof hij me gehoord had, vonden zijn pupillen de mijne.

Hij keek me met doordringende ogen aan via de weerspiegeling in het glas en ik sloeg haastig mijn ogen neer.

Ik luisterde weer naar Anna, knipperde met mijn ogen en knikte glimlachend, maar ik voelde dat die blik door de auto heen door de lucht boorde en me niet meer losliet.

Na een paar uur minderden we vaart en reden een wijk in vol schaduwrijke bomen.

Huize Milligan was een bakstenen huis zoals vele andere. Het had een wit hek met een brievenbus eraan en een windscherm dat tussen de bloemperken was gezet.

Ik zag een abrikozenboom in het kleine achtertuintje en ik rekte mijn hals om hem beter te kunnen zien, waarna ik met oprechte belangstelling naar dat groene hoekje keek.

‘Zwaar?’ vroeg meneer Milligan toen ik de doos met de weinige dingen die ik bezat oppakte. ‘Moet ik jullie even helpen?’

Ik schudde mijn hoofd, blij dat hij zo aardig was, en hij ging ons voor.

‘Kom maar, hierheen. O, het tuinpad is een beetje ongelijk. Pas op voor die tegel, die steekt uit. Hebben jullie honger? Willen jullie iets eten?’

‘Laat ze eerst hun spullen maar even opbergen,’ zei Anna rustig, en hij duwde zijn bril goed op zijn neus.

‘O, tuurlijk, tuurlijk... Jullie zullen wel moe zijn, hè? Kom maar...’

Hij maakte de voordeur open. In de deuropening zag ik de deurmat met het opschrift HOME en even ging mijn hart sneller kloppen.

Anna hield behulpzaam haar hoofd scheef. ‘Kom maar, Nica.’

Ik deed een stap naar voren en stond in de nauwe gang.

Het eerste wat me opviel was de geur. Het was niet de schimmellucht van de kamers in de Grave en evenmin die van de vochtplekken op het pleisterwerk van onze plafonds.

Het was een bijzondere geur, vol, bijna... intiem. Het had iets speciaals en ik besepte dat het net zo rook als Anna.

Ik bekeek het interieur met stralende ogen. Het ietwat verschoten behang, de lijsten die hier en daar aan de muren hingen; het sierkleedje op de tafel daarnaast, vlak bij het bakje voor de sleutels. Het was allemaal zo doorleefd en persoonlijk dat ik even in de deuropening bleef staan, niet in staat een stap te verzetten.

‘Het is nogal klein,’ zei meneer Milligan beschaamd, en hij krabde zich op zijn hoofd, maar ik hoorde hem niet eens.

*God, het was... perfect.*

‘De slaapkamers zijn boven.’ Anna liep de smalle trap op en ik maakte van de gelegenheid gebruik door tersluiks naar Rigel te kijken.

Hij droeg zijn doos met één arm en keek met zijn gezicht omlaag om zich heen; zijn ogen gleden steeds heen en weer zonder iets te laten doorschemeren.

‘Klaus?’ zei meneer Milligan, die iemand zocht. ‘Waar zal die uithangen?’ Ik hoorde hem wegllopen toen wij naar de bovenverdieping gingen.

We installeerden ons in de twee beschikbare kamers.

‘Hier was een extra woonkamertje,’ zei Anna, die de deur van wat mijn kamer zou worden opendeed. ‘Daarna werd het de logeerkamer. Je weet wel, voor als er vrienden van...’ hakkelde ze, en even verstarde ze. Ze knipperde met haar ogen en forceerde een glimlach. ‘Het doet er niet toe... Hoe dan ook, nu is hij van jou. Vind je hem mooi? Als je liever iets wilt veranderen, of verplaatsen, ik weet niet...’

‘Nee,’ fluisterde ik, op de drempel van een kamer waarvan ik eindelijk kon zeggen dat hij alleen van *mij* was.

Geen gedeelde kamers meer, of rolluiken die het ochtendlicht afsneden; geen ijskoude, stoffige vloer meer, of de grauwheden van de muiskleurige wanden.

Het was een leuk kamertje, met mooi parket en een hoge smeedijzeren spiegel in de achterste hoek. Door de wind die door het open raam blies, bolden de linnen gordijnen zachtjes op en de schone lakens staken spierwit af tegen een warme vuurrode spreij; ik streek met mijn vingers over een sneeuwwitte punt ervan toen ik aan kwam lopen met de doos nog onder mijn arm. Ik controleerde of mevrouw Milligan weg was en bukte snel om eraan te ruiken: de geur van fris wasgoed drong mijn neus binnen en ik deed mijn ogen dicht en ademde diep in.

Wat lekker...

Ik keek om me heen en kon maar niet bevatten dat ik al die ruimte helemaal voor mezelf had. Ik zette de doos op het nachtkastje, maakte hem open en grabbelde tot de bodem. Ik pakte het poppetje in de vorm van een rups, die een beetje grijs en versleten was – de enige herinnering aan papa en mama die ik nog had – en legde hem midden op het kussen.

Ik keek met glanzende ogen naar het hoofdkussen.



*Van mij...*

Ik besteedde wat tijd aan het opruimen van de weinige spullen die ik had. Ik hing een voor een mijn shirtjes aan de hangertjes, en ook mijn pillende trui en mijn broeken; ik controleerde mijn sokken en schoof die met de meeste gaten achter in de la, in de hoop dat ze dan niet opvielen.

Terwijl ik naar beneden liep, nadat ik in de deuropening nog een laatste blik op mijn kamer had geworpen, vroeg ik me verwachtingsvol af of de geur die daar hing binnenkort ook aan mij zou kleven.

‘Weten jullie zeker dat jullie niks willen eten?’ vroeg Anna later, en ze keek ons indringend aan. ‘Het mag ook een snel hapje zijn...’

Ik sloeg het af en bedankte haar. Onderweg waren we naar een fastfoodrestaurant gegaan en ik zat nog vol.

Maar ze leek niet overtuigd; ze keek me een ogenblik aan en verplaatste haar blik toen over mijn schouder. ‘En jij, Rigel?’ vroeg ze. ‘Spreek ik het goed uit? Rigel, toch?’ herhaalde ze staccato, en ze sprak het uit zoals je het schreef.

Hij knikte, waarna hij haar aanbod net zoals ik afsloeg.

‘Oké,’ gaf ze toe. ‘Er zijn koekjes, in elk geval, en de melk staat in de koelkast. Als jullie willen gaan uitrusten... O ja, onze kamer is de laatste, aan de andere kant van de gang. Als er iets is...’

Ze was bezorgd.

*Ze was bezorgd*, besefte ik met licht trillende borst, *ze was bezorgd om mij, of ik at, of ik niet at, of ik iets tekortkwam...* Het interesseerde haar echt, en niet vanwege de sporadische controles van jeugdzorg, zoals bij mevrouw Fridge, waar we ervoor moesten zorgen dat alles schoon was en we onze buik vol hadden als de inspecteurs kwamen.

Nee. Zij vond het echt belangrijk...

Terwijl ik weer naar boven ging en mijn vingers over de leuning liet glijden, speelde ik met het idee om midden in de nacht naar beneden te gaan en koekjes bij het aanrecht te eten, zoals ik op tv had gezien in de films die we door de kier van de deur hadden gezien als mevrouw Fridge op de bank in slaap was gevallen.

Ik hoorde voetstappen en draaide me om.

Rigel stond op de trap. Hij draaide me de rug toe, maar om een of andere reden wist ik zeker dat hij me had gezien.

Even herinnerde ik me dat ook hij deel uitmaakte van dit fraai geborduurde schilderij.

Dat deze nieuwe werkelijkheid, hoe mooi en gewenst ook, niet alleen maar rozengeur en maneschijn was. Nee, er zat een zwart randje onder, als een schroeiplek, een brandmerk van een sigaret.

‘*Rigel.*’ Ik fluisterde het plompverloren, alsof ik het eruit had geflapt voor ik het wist. Hij bleef midden in de verlaten gang staan en ik aarzelde onzeker. ‘Nu... Nu wij...’

‘Nu wij... *wat?*’ vroeg zijn stem op die slinkse, subtiele manier waardoor ik even weifelde.

‘Nu we hier samen zijn,’ vervolgde ik, en ik keek naar zijn rug, ‘wil ik... zou ik graag willen dat het werkt.’

*Dat dit allemaal werkt*, ook al was hij daarbinnen en kon ik er niks aan doen. Ook al was hij die verkoelde plek, en een ogenblik wenste ik vurig dat hij dat uiterst fijne borduursel niet in de as zou leggen... In een vlaag van wanhoop wenste ik dat die droom van kantwerk niet uiteen zou vallen.

Even bleef hij roerloos staan, daarna begon hij zonder een woord te zeggen weer te lopen. Hij ging naar zijn slaapkamerdeur en ik voelde dat mijn schouders ineenzakten.

‘Rigel...’

‘Kom niet in mijn kamer,’ hoorde ik hem scherp zeggen. ‘Nu niet, en in de toekomst niet.’

Ik wierp hem een verontruste blik toe en voelde mijn verzoek om goede voornemens afbrokkelen.

‘Is dat een dreigement?’ vroeg ik zacht, en hij draaide de deurknop om.

Ik zag hem de deur openmaken, maar op het laatste moment bleef hij staan. Hij stak zijn kin opzij en zijn ogen keken over zijn schouders naar me. En vlak voordat hij de deur dichtdeed, zag ik die gevaarlijk scherpe glimlach boven zijn hoekige kaak.

Die grijns was mijn vonnis.

‘Het is een advies, *nachtvlinder*.’

## Een verloren sprookje

*Het lot is soms  
een onherkenbaar pad.*

De naam van mijn tehuis was Sunnycreek Home.

Het verrees aan het eind van een vervallen doodlopende straat in een verloren uithoek van een klein stadje in het zuiden van de staat. Er werden onfortuinlijke kinderen zoals ik opgevangen, maar ik had nog nooit gehoord dat de andere jongens en meisjes het bij de echte naam noemden.

Iedereen noemde het botweg de Grave, het graf, en het had niet lang geduurd voordat ik snapte waarom: iedereen die hier terecht kwam, leek veroordeeld tot een doodlopend verval, precies zoals die straat.

In de Grave voelde ik de tralies van een gevangenis.

In de loop van al die jaren had ik er elke dag naar verlangd dat iemand me zou komen halen. Me in mijn ogen zou kijken en mij – ja, mij! – zou kiezen uit alle kinderen die er waren. Die me wilde zoals ik was, al stelde ik niet veel voor. Maar niemand had me ooit gekozen. Niemand had me ooit gewild of opgemerkt... Ik was altijd onzichtbaar geweest.

Niet zoals Rigel.

Hij was zijn ouders niet kwijtgeraakt, zoals velen van ons. Er had zich geen ramspoed over zijn familie uitgestort toen hij klein was.

Ze hadden hem in een biezen mandje voor het hek van het tehuis gevonden, waar hij 's nachts zonder briefje en zonder naam was achtergelaten met alleen de sterren die over hem waakten als grote slapende reuzen. Hij was nog geen week oud.

Ze hadden hem Rigel genoemd, naar de stralendste ster van het sterrenbeeld Orion, dat die avond fonkelde als een diamanten spinnenweb op een bedje van zwart fluweel. Met de achternaam Wilde hadden ze de leegte van zijn persoonsgegevens opgevuld.

In de ogen van ieder van ons was hij daar geboren. Zelfs zijn uiterlijk leek dat niet te kunnen verbergen: sinds die nacht had hij een huid die zo bleek was als de maan en de zwarte, zelfverzekerde ogen van iemand die nooit bang is in het donker.

Al sinds zijn kindertijd was Rigel de trots van de Grave.

'Sterrenzoon' noemde de directrice voor mevrouw Fridge hem; ze bewonderde hem zoveel dat ze hem piano had leren spelen. Ze bleef uren bij hem en legde een geduld aan de dag dat ze nooit met ons had gehad, en noot voor noot transfor-

meerde ze hem in de onberispelijke jongen die eruit sprong tussen de grijze muren van het tehuis.

De knappe brave Rigel met zijn perfecte gebit, zijn altijd hoge cijfers en de snoepjes die de directrice hem stiekem toestopte voor het eten.

Het kind dat iedereen zich zou wensen.

Maar ik wist dat dat niet zo was. Ik had *eronder* leren kijken, onder de glimlaches, de witte tanden, dat masker van perfectie dat hij droeg waar iedereen bij was.

Hij, die de nacht vanbinnen met zich meedroeg, verborg in de plooien van zijn ziel het donker waaruit ze hem hadden weggegrist.

Rigel had zich altijd *raar* gedragen bij mij.

Op een manier die ik nooit had weten te verklaren.

Alsof ik iets had gedaan waardoor ik dat gedrag, of de stiltes waarmee hij me al van kinds af aan van veraf had geobserveerd, had verdiend. Het was begonnen op een doodgewone dag, ik kan me eigenlijk niet eens precies herinneren wanneer. Hij liep langs me en liet me struikelen, waardoor ik mijn knieën schaafde. Ik trok mijn benen naar mijn borst en veegde het gras eraf, maar toen ik mijn ogen op sloeg, zag ik geen spoor van wroeging op zijn gezicht. Hij stond daar gewoon met zijn blik strak op mijn schaduw op een muur vol scheuren gericht.

Hij rukte bruusk aan de kleren die ik aanhad, trok aan mijn haar en maakte de strikken van mijn vlechten los; de linten dwarrelden als dode vlinders naast zijn voeten en tussen mijn natte wimpers door zag ik een wrede glimlach die zijn lippen spleet, waarna hij ervandoor ging.

Toch raakte hij nooit mijn huid aan.

In al die jaren had hij me nooit ook maar met een vinger beroerd. De zoom van mijn kleren, de stof, mijn haar... Hij duwde en trok, waardoor mijn mouwen uitlubberden, maar ik had nooit een spoor op mijn huid, alsof hij geen bewijs van zijn daden wilde achterlaten. Of misschien walgde hij wel van mijn sproetjes. Misschien verachtte hij me zo dat hij me niet wilde aanraken.

Rigel was een groot deel van de tijd het liefst alleen en zocht zelden het gezelschap van de andere kinderen.

Maar ik herinnerde me een keer toen we een jaar of vijftien waren... Er was een nieuw jongetje in de Grave gekomen, een blond jochie dat binnen een paar weken zou worden overgeplaatst naar een pleeggezin. Hij was vrijwel meteen bevriend geraakt met Rigel – dat andere jongetje was zo mogelijk nog erger dan hij. Ze stonden tegen de vervallen muren geleund, Rigel met zijn armen over elkaar, zijn lippen als een kringeltje en ogen die fonkelden van duister vermaak. Ik had ze nooit om welke reden dan ook ruzie zien maken.

Maar op een dag als alle andere was de jongen bij het avondeten komen opdagen met een blauw oog en een opgezwollen jukbeen. Mevrouw Fridge wierp hem een grimmige blik toe en vroeg hem bulderend wat er in vredesnaam was gebeurd.

‘Niks,’ antwoordde hij zonder van zijn bord op te kijken. ‘Ik ben gevallen op school.’

Maar er was niet 'niks' gebeurd en ik had het gehoord. En toen ik opkeek, zag ik dat Rigel zijn hoofd boog om zijn gezicht verborgen te houden voor de anderen. Hij *glimlachte*, en die subtiele grijns sijpelde als een scheur door zijn perfecte masker.

En hoe groter hij werd... hoe meer schoonheid er op hem geboetseerd werd, op een manier die ik nooit zou willen toegeven.

Het had niets liefs, zachts of aardigs.

Nee...

Rigel verschroei de blikken, hij ving de aandacht als het staketsel van een huis in vlammen of het karkas van een auto die uitgebrand langs de kant van de weg staat. Hij was gruwelijk mooi en hoe harder je probeerde niet naar hem te kijken, hoe meer die slinkse fascinatie achter je ogen bleef hangen. Hij kroop onder je huid en verspreidde zich als een vlek tot in je vlees.

Zo was hij: betoverend, eenzelve, listig.

Een nachtmerrie gehuld in je diepste verborgen dromen.

Die ochtend ontwaakte ik als in een sprookje.

Schone lakens, de geur van goedheid en een matras waarin je de metalen veren niet voelde. Ik kon me niks beters wensen.

Ik ging rechtop zitten met ogen die zacht waren van de slaap; door het comfort van die kamer die helemaal voor mij alleen was, voelde ik me een ogenblik gelukkiger dan ooit tevoren.

Maar het volgende moment schoot me, als een donkere wolk, weer te binnen dat ik maar voor de helft in dat sprookje leefde. Dat er ook die zwarte hoek was, die brandplek, en dat ik die op geen enkele manier weg kon sturen...

Ik schudde zwakjes mijn hoofd. Ik drukte mijn polsen tegen mijn oogleden en wreef mijn ogen uit met de bedoeling die gedachten te verdrijven.

Ik wilde er niet aan denken. Ik wilde dit sprookje door niemand laten verpesten, zelfs niet door hem.

Ik was veel te goed op de hoogte van de procedures om de illusie te hebben dat ik een definitief onderkomen had gevonden.

Iedereen leek te geloven dat adoptie altijd verliep als een ontmoeting met een happy end, waarna je een paar uur later door een nieuw gezin mee naar huis werd genomen en er dan automatisch deel van uitmaakte.

Maar zo ging het helemaal niet; zulke dingen gebeurden alleen met jonge dieren.

Echte adoptie was een veel langere procedure. Want eerst was er een periode waarin je bij een nieuw gezin verbleef om te kijken of samenwonen mogelijk was en de relatie met de gezinsleden rustig verliep. Dat noemden ze 'pre-adoptieve plaatsing'. Tijdens die fase kwam het niet zelden voor dat bepaalde zaken onvermijdbaar waren en dat er problemen ontstonden die de gezinsharmonie in de weg stonden, en dus kon het gezin die periode gebruiken om te besluiten of ze wel of

niet zouden doorgaan. Dat was heel belangrijk... Alleen als alles zo goed mogelijk verliep en zich geen obstakels voordeden, rondden de ouders uiteindelijk de adoptie af.

Vandaar dat ik mezelf nog geen volledig lid van het gezin kon noemen. Ik beleefde voor het eerst van mijn leven een prachtig maar kwetsbaar sprookje, dat zomaar als glas in mijn handen in gruzelementen uiteen kon vallen.

*Ik zal me gedragen*, nam ik me steeds weer voor. *Ik zal me gedragen en dan komt alles goed*. Ik zou er alles aan doen om te zorgen dat het werkte. *Alles...*

Ik ging naar beneden, vastbesloten om deze kans door niemand te laten verpesten.

Het huis was klein, dus kostte het me niet veel moeite om de keuken te vinden; ik hoorde er stemmen vandaan komen en liep aarzelend die kant op.

Toen ik in de deuropening stond, kon ik geen woord uitbrengen.

Het echtpaar Milligan zat aan de eettafel, nog in pyjama en met hun pantoffels half aan.

Anna lachte en raakte met haar vingers haar dampende kopje aan, en meneer Milligan schudde met een slaperige glimlach op zijn gezicht wat ontbijtgranen in een aardewerken kom.

En precies midden tussen hen in zat Rigel.

Zijn zwarte haar trof me als een vuistslag, een blauwe plek recht in mijn pupil. Ik moest met mijn ogen knippen om me ervan te vergewissen dat ik het me niet inbeelde. Hij was iets aan het vertellen en liet zijn schouders zacht omlaaghangen in de ontspannen houding waarbij zijn warrige lokken zijn gezicht omlijstten.

Meneer en mevrouw Milligan keken hem met glanzende ogen aan en barstten opeens in lachen uit toen hij een bepaalde opmerking maakte. Hun sprankelende lach gonsde in mijn oren alsof ik me in tweeën had gesplitst en me in een heel verre wereld bevond.

‘O, Nica,’ riep Anna. ‘Goedemorgen!’

Ik spande mijn schouders iets aan. Hun ogen bleven op me rusten en ik slaagde er op een of andere manier in om me overbodig te voelen. Ook al was ik net aangekomen en kende ik ze nauwelijks. Ook al had ik daar moeten zijn en niet hij.

Rigels zwarte irissen richtten zich op mij. Ze vonden me zonder te hoeven zoeken, alsof hij het al wist, en een ogenblik meende ik een wrede flits te zien die zijn mondhoek liet oprullen. Hij hield zijn hoofd scheef en lachte me doodkalm toe. ‘Goedemorgen, Nica.’

Er liepen ijzige kringels over mijn huid. Ik verroerde me niet; ik kon geen antwoord geven, ik voelde me steeds meer ten prooi vallen aan die kille ontredering.

‘Lekker geslapen?’ Meneer Milligan schoof mijn stoel voor me naar achteren. ‘Kom ook ontbijten!’

Ik ging schoorvoetend zitten, terwijl meneer Milligan Rigels glas volschonk en die naar hem lachte, volkomen op zijn gemak, waardoor mij het gevoel bekreep dat ik in een nest vol doornen was gaan zitten.

*Ik zal me gedragen.* Ik zag het echtpaar Milligan een paar woorden met elkaar wisselen, daar vlak voor mijn neus, en het *ik zal me gedragen* flitste als een felrood knipperlicht door mijn hoofd, *ik zal me gedragen, ik zweer het...*

‘Hoe voel je je op deze eerste dag, Nica?’ vroeg Anna, ook op de vroege ochtend heel lief. ‘Ben je zenuwachtig?’

Ik probeerde mijn angsten naar een ver hoekje te duwen en voelde dat ze weerstand boden. ‘O, nee, hoor.’ Ik probeerde me een beetje te ontspannen. ‘Ik ben niet bang... Ik heb het altijd leuk gevonden om naar school te gaan.’

Dat was echt zo.

School was een van de heel weinige redenen waarom we de Grave mochten verlaten. Dan namen we de route naar de openbare school en ik liep met mijn neus in de lucht, want als ik naar de wolken keek, kon ik mezelf wijsmaken dat ik net zo was als de anderen. In mijn hoofd droomde ik dat ik in een vliegtuig stapte en wegvloog, naar verre, vrije werelden.

Dat... was een van de zeldzame momenten waarop ik me bijna normaal voelde.

‘Ik heb het secretariaat al gebeld,’ liet Anna ons weten. ‘De directrice kan jullie meteen ontvangen. De school heeft onze inschrijving bevestigd en ze hebben me verzekerd dat jullie meteen kunnen beginnen met de lessen. Ik weet dat het allemaal heel overhaast is, maar... ik hoop dat het goed gaat. Jullie mogen vragen of jullie bij elkaar in de klas mogen komen, als jullie dat willen.’

Ik zag het vertrouwen op haar gezicht en dwong mezelf mijn ongemak te verbergen. ‘O. Ja... bedankt.’

Maar ik voelde een blik op me rusten. Ik verplaatste mijn ogen en zag dat Rigel me aandachtig zat te observeren. Zijn irissen priemden diep en smal onder zijn gewelfde wenkbrauwen en keken me recht in mijn gezicht.

Ik wendde mijn blik af alsof ik me gebrand had. Ik voelde de intense behoefte om me uit de voeten te maken en met de smoes dat ik me ging aankleden, stond ik op van tafel en liep de keuken uit.

Terwijl ik muren en wanden tussen ons in liet komen, voelde ik dat mijn maag ineenkromp en dat die blik mijn gedachten teisterde. ‘Ik zal me gedragen,’ fluisterde ik bij mezelf, *ik zal me gedragen, ik zweer het...*

Van alle mensen op de wereld was hij de laatste die ik hier had gewild.

*Zou ik ooit in staat zijn hem te negeren?*

De nieuwe school was een grijs, vierkant gebouw.

Meneer Milligan parkeerde terwijl er een paar jongetjes langs de motorkap liepen om haastig naar hun klas te gaan. Hij zette zijn zware bril op zijn neus en legde zijn handen onbeholpen op het stuur, alsof hij niet wist waar hij ze anders moest laten. Ik merkte dat ik het leuk vond om zijn gezichtsuitdrukkingen te bestuderen; hij had een meegaande, onhandige persoonlijkheid en waarschijnlijk riep hij juist daardoor zoveel empathie bij me op.

‘Anna komt jullie later vandaag ophalen.’

Ondanks alles had ik een blijere hartslag dan gewoonlijk, door het idee dat er daarbuiten iemand voor mij zou zijn die klaarstond om me weer thuis te brengen. Ik knikte vanaf de achterbank met mijn versleten rugzak op schoot. ‘Dank u wel, meneer Milligan.’

‘O, zeg maar... zeggen jullie maar Norman, hoor,’ zei hij met enigszins rode oren toen we uitstapten. Ik bleef de auto nakijken die aan het eind van de straat verdween, tot ik voetstappen achter me hoorde.

Ik draaide me om en zag Rigel in zijn eentje naar de ingang lopen.

Met mijn ogen volgde ik zijn slanke figuur en de ontspannen, zelfverzekerde bewegingen van zijn brede schouders. Hij had altijd een hypnotische natuurlijke manier van bewegen en lopen, met zijn zorgvuldige tred, alsof hij de aarde onder zijn schoenen boetseerde.

Ik ging na hem de deur door, maar bleef onverhoeds met mijn schouderriem aan de deurklink hangen; ik sperde mijn ogen open en werd naar achteren gerukt, waardoor ik tegen iemand aanbotste die net op dat moment binnenliep.

‘What the fuck?’ hoorde ik toen ik me omdraaide. Een jongen trok geërgerd zijn arm weg, terwijl hij een paar boeken stevig in zijn hand klemde.

‘Sorry,’ zei ik met een klein stemmetje, en de vriend die achter hem liep gaf hem een tikje.

Ik streek mijn haar achter mijn oren, maar toen hij mijn blik kruiste, leek hij me opnieuw te taxeren. De ergernis verdween van zijn gezicht en hij bleef roerloos staan, alsof hij verblind was door mijn blik.

Even later liet hij zomaar opeens de boeken uit zijn hand vallen.

Ik staarde ernaar toen ze bij zijn voeten lagen, en toen ik hem niet zag bukken om ze op te rapen, hurkte ik neer om ze te pakken.

Ik reikte ze hem aan en voelde me schuldig omdat ik tegen hem aan was gebotst, en ik merkte dat hij me al die tijd had aangekeken.

‘Dank je wel...’ zei hij met een trage glimlach. Hij liet zijn blik over me heen glijden op een manier die me liet blozen, en dat leek hij grappig te vinden, of misschien intrigerend.

‘Ben je nieuw?’ vroeg hij.

‘Kom, we gaan, Rob,’ spoorde zijn vriend hem aan. ‘We zijn belachelijk laat.’

Maar hij leek niet weg te willen gaan en ik voelde iets in mijn nek tintelen: een prikkend gevoel, als een naald die door de lucht achter me stak.

Ik probeerde dat gevoel van me af te schudden; ik deed een stap naar achteren en stotterde met gebogen hoofd: ‘Ik... ik moet gaan.’

Ik kwam aan bij het secretariaat, ietsje verderop. Ik zag dat de deur openstond en toen ik naar binnen ging, hoopte ik dat ik de secretaresse niet te lang had laten wachten. Pas toen ik over de drempel stapte, merkte ik de figuur op die zich daar aftekende.

Ik kreeg bijna een hartverzakking.



Rigel leunde met zijn armen over elkaar tegen de muur. Hij had zijn ene been gebogen en raakte met zijn schoenzool de wand aan, en hij hield zijn hoofd een beetje scheef, met zijn ogen op de vloer gericht.

Hij was altijd veel langer dan de andere jongens geweest en heel wat intimiderender, maar ik hoefde me niet vast te klampen aan dat soort smoesjes om meteen een stap bij hem vandaan te zetten. Ik vond alles aan hem intimiderend, zowel zijn uiterlijk als wat eronder zat.

Wat deed hij daar zo vlak bij de deur, terwijl er aan de andere kant van de wachtruimte gewoon een rij stoelen stond?

‘De directrice kan jullie nu ontvangen.’

De secretaresse kwam uit de directiekamer en ik kwam weer bij mijn positieven.

‘Kom maar mee.’

Rigel maakte zich los van de muur en liep langs me heen zonder me ook maar aan te kijken. We gingen de kamer binnen en de deur werd dichtgedaan. De directrice, een jonge strenge vrouw die er mooi uitzag, zei dat we plaats mochten nemen op de stoelen voor haar bureau; ze keek in onze dossiers, stelde wat vragen over het lesprogramma op onze oude school, en toen ze bij Rigels dossier kwam, leek ze bijzonder veel belangstelling te hebben voor wat daarin stond.

‘Ik heb jullie tehuis gebeld...’ verkondigde ze. ‘Ik heb wat inlichtingen ingewonnen over jullie schoolprestaties... Ik werd aangenaam getroffen door u, meneer Wilde,’ zei ze, en ze sloeg met een glimlach een bladzijde om. ‘Hoge cijfers, onberispelijk gedrag, geen enkele straf. Echt een modelleerling. Uw leraren hebben alleen maar lovende woorden over u.’ Ze keek verheugd op. ‘Het zal een waar genoegen zijn om u hier op Burnaby te verwelkomen.’

Ik vroeg me af of het mogelijk was dat ze zich vergiste, dat die aanbevelingen geen afspiegeling waren van de werkelijkheid, omdat de leraren nooit *onder* zijn uiterlijk hadden kunnen kijken, net zomin als alle anderen.

Ik had de kracht willen hebben om dat over mijn lippen te krijgen.

Maar Rigel liet de glimlach zien die hem zo goed stond en ik vroeg me af hoe het kon dat mensen nooit zagen dat die warmte nooit zijn ogen bereikte. Dat die donker en ondoordringbaar bleven, al fonkelden ze als messen.

‘De twee klassenvertegenwoordigers die hier buiten staan, brengen jullie straks naar jullie klassen,’ zei de directrice. ‘Maar jullie mogen hoe dan ook vragen om vanaf morgen in dezelfde klas te komen, als jullie willen.’

Ik had gehoopt dat ze die vraag niet zou stellen. Ik pakte de randen van de stoel vast en boog voorover, maar hij was me voor.

‘Nee.’

Ik knipperde met mijn ogen en draaide me om. Rigel glimlachte en er viel een haarlok over zijn donkere wenkbrauwen.

‘Dat hoeft niet.’

‘Zeker weten? Het kan daarna niet meer worden teruggedraaid.’

‘Heel zeker. We brengen al zoveel tijd samen door.’

‘Goed dan,’ vervolgde de directrice toen ze zag dat ik zweeg. ‘Jullie mogen naar de klas. Loop maar mee.’

Ik rukte mijn blik los van Rigel. Ik stond op, pakte mijn rugzak en liep achter haar aan naar buiten.

‘Twee meisjes uit de hoogste klas wachten hier voor op jullie. Fijne dag.’

Ze sloot zich weer op in haar kantoor en ik liep door de wachtruimte zonder om te kijken. Ik moest bij hem vandaan zien te komen, en dat zou ik ook gedaan hebben als ik geen gehoor had gegeven aan een andere opwelling. Ik kon niet voorkomen dat mijn lijf zich omdraaide om de confrontatie met hem aan te gaan.

‘Wat had dat te betekenen?’ Ik beet op mijn lip. Ik had zojuist een zinloze vraag gesteld en dat besefte ik ook wel zonder dat ik zag dat hij zijn wenkbrauwen optrok. Maar ik wantrouwde zijn bedoelingen en kon niet geloven dat hij geen manier zou willen hebben om me te kwellen.

‘Hoezo?’ Rigel hield zijn hoofd scheef en door zijn statige houding voelde ik me nog onbeduidender. ‘Je dacht toch niet werkelijk... dat ik bij *jou* zou willen zijn?’

Ik perste mijn lippen op elkaar en had alweer spijt van mijn vraag. De intensiteit van zijn ogen bezorgde me een trilling in mijn buik en dat stekende sarcasme brandde op mijn huid.

Zonder antwoord te geven pakte ik de deurklink vast om naar buiten te gaan. Maar iets weerhield me daarvan.

Er werd een hand over mijn schouder gestoken die de deur dichtdeed en ik verstijfde. Ik zag dat zijn slanke vingers zich om de deurpost klemde en ineens werden al mijn wervels zich bewust van zijn aanwezigheid achter me.

‘Loop met een grote boog om me heen, *vlinder*,’ maakte hij me duidelijk. Zijn warme adem kriebelde in mijn haar en ik verstrakte. ‘Begrepen?’

De nabije spanning van zijn lichaam was voldoende om me te doen bevriezen. *Blijf uit mijn buurt*, zei hij, maar hij was juist degene die me vastzette tegen die deur, die op me ademde, die me verhinderde om weg te gaan...

Hij liep om me heen en ik keek met grote ogen roerloos toe hoe hij wegliep.

Als het aan mij lag...

Als het aan mij lag, had ik hem voor altijd uit mijn herinnering gewist. Samen met de Grave, mevrouw Fridge en de pijn die mijn jeugd bepaalde. Ik had niet in hetzelfde gezin als hij terecht willen komen. Dit was voor mij een ramp. Het was alsof ik veroordeeld werd om het gewicht van mijn verleden mee te torsen zonder dat ik werkelijk vrij was.

Hoe zou ik hem dat duidelijk kunnen maken?

‘Hoi!’

Ik had niet eens gemerkt dat ik met mechanische passen het secretariaat uit was gelopen. Ik keek op en mijn ogen stuitte op een stralende glimlach.

‘Ik zit bij jou in de klas. Welkom op Burnaby!’

Ik zag Rigel in de gang, met zijn zwarte haar dat meebewoog met zijn zelfverzekerde tred. Het meisje dat met hem meeliep leek amper te beseffen waar ze haar voeten zette; ze keek als betoverd naar hem, alsof zij hier de nieuwe leerling was, en samen verdwenen ze om de hoek.

‘Ik ben Billie,’ stelde mijn metgezellin zich voor. Ze stak met een zonnige lach haar hand naar me uit en ik pakte hem beet. ‘En hoe heet jij?’

‘Nica Dover.’

‘Micah?’

‘Nee, *Nica*,’ herhaalde ik, met nadruk op de N, en ze legde haar wijsvinger op haar kin.

‘O, een afkorting van Nikita!’

Ik glimlachte onwillekeurig. ‘Nee,’ zei ik hoofdschuddend. ‘Alleen maar Nica.’

Billies nieuwsgierige blik bezorgde me geen ongemakkelijk gevoel, zoals me eerder bij die jongen was overkomen. Ze had een oprecht gezicht, dat werd omlijst door honingkleurige krullen, en twee glanzende ogen die haar blik hartstochtelijk maakten.

Tijdens het lopen merkte ik dat ze me met levendige belangstelling bekeek, maar pas toen mijn blik opnieuw de hare kruiste, begreep ik waarom: ook zij was gefascineerd door mijn opvallende irissen.

‘Het komt door je ogen, Nica,’ zeiden de kleinste kinderen altijd als ik ze vroeg waarom ze me zo bevreemd aankeken. ‘*Nica heeft ogen in de kleur van de hemel die built; groot en schitterend, als grijze diamanten.*’

‘Wat heb je met je vingers gedaan?’ vroeg ze.

Ik keek omlaag naar mijn vingertoppen, waar pleisters omheen zaten. ‘O,’ stamelde ik, en ik verstopte ze klungelig achter mijn rug. ‘Niks...’ Ik glimlachte en probeerde het gesprek te vermijden, maar de woorden van mevrouw Fridge spookten door mijn hoofd. *Niet onnozel doen.* ‘Dan bijt ik niet op mijn nagels,’ flapte ik eruit, en dat leek ze te geloven, want ze stak trots haar handen omhoog en liet me haar afgekloven vingers zien.

‘Wat maakt dat nou uit? Ik ben inmiddels al bij het bot aangekomen!’ Daarna draaide ze haar hand om en bestudeerde hem. ‘Mijn oma zegt dat ik ze in de mosterd moet dopen, “dan zul je zien dat je geen zin meer hebt om ze in je mond te stoppen”. Maar dat heb ik nooit geprobeerd. Het idee dat ik een middag met mijn vingers in een sausje moet zitten, vind ik nogal... nou ja, idioot. Stel dat de postbode aanbelt?’